

Emlékezetem fölött légy mindig.
Hétköznapi halálom fölött...
Te lerombolhatatlan, sugárzóan gyönyörű.
Kezeddel, lábaddal, szemeddel.
És vállaiddal — emlékezőn
a néhai szárnyakért...

NIKOLÁJ KANCSEV

Az erdőben van valaki

Valaki van az erdőn, aki batyujában hamut visz.
— Ha leomlik ősszel a lomb — mondja idegesen az erdőkerülő —,
fülönccsipem azonnal: bizonyára fát égetett a fickó!
Intelek a csavargástól, lányok, egyelőre veszélyes.
Valaki van az erdőn, aki batyujában hamut visz.
— Szerencsétlen kincskereső az csak — szól szelíden a pocakos —,
eltűnik, mihelyt a mágia megrontja majd az aranyat!
Intelek a csavargástól, lányok, egyelőre veszélyes.
Valaki van az erdőn, aki batyujában hamut visz.
— Lehetséges, hogy örült — mondja bölcsen az orvos —,
ha tudorok kezébe kerül: makkegészséges újra!
Intelek a csavargástól, lányok, egyelőre veszélyes.
Valaki van az erdőn, aki batyujában hamut visz.
— Meghalt valaha Indiában — vészjósol egy javasasszony —,
elégették feleségestül, és most várja, hogy föltámadjon!
Ne merjetez kacarászni lányok, egyelőre veszélyes.

* * *

Csillagképek, szanaszéjjel magányos
csillagok. A fájdalom özöne ez!
De én megszoktam már, hogy mindig vesztek,
és nem hasít belém e pillanat sem.

Dobd az arcomba, parittyá nélkül dob a bántást —
úgy ám, hogy a kavicsot ki ne köpjem.
Ha megkérdezed, elmondhatom neked azt,
hogyan is ér el a látatlan öröm:

nézd, ott az a galamb, mely imitálja
a szent lelket, épp az imént csippenté
föl csillagomat, és én megéreztem
azonnal, másodszor születek újjá!

A meteor, miután már nincs

*Ámbár a távolság mindvégig ellenem volt,
amikor közel értem: fölrobbantam,
s olyannyira tágitottam a pillanatot,
már-már magam sem tudom, hogy benne vagyok-e.*

*Saját hangom, hangerőm nő egyre csak egyre,
mint hajszálaitok halál utáni csöndben:
ő, ellobban, zúgván egek felől a földre —
ám a visszaútra így még nem is gondoltam!*

MARIN GEORGIEV

Szabadság

*Véreimet hagytam el miattad,
mégis idegen, im az orcád.
Nem vagy-e te örök hekatomba,
kit áldozattal hizlalnak...*

Három csikó

*Három csikó selymén a fűnek,
az esteledő legelőn
lassan eggyéolvadt a fűzek
hamvas árnyával lebegőn.*

*Am ahogy a Hold égre lábolt —
így az idő gyorsan pereg! —
már a mezőn állt mind a három.
Lábhoz lehajtván a fejek.*

*Mikéntha homályból lennének
faragva ily gyönyörűre.
Fejük hol fölmeredt az égnek,
hol meg lehajlott a fűre.*

*És csak a csönd és a remegés,
hosszú éjjel s nappal között
hallgatták, hogy mit súg a fű és
mit mond nekik az anyaföld.*